

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pia Desideria

Hugo, Hermann

Mediolani, 1634

XI. Quemadmodum desiderat ceruus ad fontes aquarum, ita desiderat
anima mea ad te Deus. Psal. 41.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43734

Quemadmodum desiderat cervus ad
fontes aquarum, ita desiderat anima mea
ad te, Deus. Psal. ci.
C. Blancus f.

41.

XI.

Quemadmodum desiderat ceruus ad fontes
aquarum, ita desiderat anima mea
ad te Deus. *Psal. 41.*

S Cire cupis, mea lux, quibus intus amoribus urar
Quantaque flamma tui pectora nostra coquat?
Nec satis extulero sitientis imagine prati,
Aut viola, nimio quae iacet vsta die.
Nec satis aestifera depinxero fulmine stella,
Cum canis ardenti sidere torret humum.
Ab! quam puluerea Libyes patiuntur arena,
Aestuat hac, nostro siccior ore, sitis.
Siccior Icaro quam dum canis imminet, astro,
Aut viola tosto flos cadit vstus agro.
Vis dicam, mea lux, quam te meus ardor anhelet?
Cervus ut irrigui fontis anhelat aquas.
Nempe venenifero pastus serpente medullas,
Cervus agit totis hausta venena fibris,
Aut humeros tincti traiectus arundine teli,
Carpitur infesta viscera tacta lue.
Ille furit, pectusque citatus anhelitus vrget.
Cecaque per sylvas saucius antra petit.

Antra

Antra petit fugiens salientibus humida lymphis
 Ut sua fontano guttura rore lauet .

Hic riuus scatebris fumantia temperat ora
 Pellit & amne sitim, pellit & amne luem .

Haud aliter scelerum mihi mē; temerata veneno
 Tela venenata combibit uncta manu .

Et modo combibitum populatur pectora virus .
 Ardet & in tacito noxia flamma sinu .

Nempè graues, animi sunt toxica vindicis, ira,
 Et tua quae iaculas tela venena Venus .

Quaeq; grauant nimio spumantia pocula Baccho,
 Pocula quae diro gramine pota necant .

Aspicis ut tumido turgescunt pectora fastu?
 Pectoribus fastus virus inane tumet .

Quo sitiens igitur peterem de flumine lympham,
 Cum mea tam varium viscera virus edit ?

Ab; nisi te, nullo sitis haec placatur ab haustu,
 Tu potes hanc solus fonte domare sitim .

Scis etenim mea lux, quam, te meus ardor anhelet,
 Cervus ut irrigui fontis anhelat aquas .

Cervus odorisequi fugitiuus ab ore Molossi,
 In laqueos nullo saepe sequente ruit :

Tū densam aspiciens venatum, hinc indè coronā
 Tela super, saltu corpora fertur agens .

Exoritur clamorque canum, strepitusq; sequētum

Ille

Ille fugit, tergo cornua celsa locans;
 Ambiguusque pauet ne sit comprehensus, & ipsa
 Qua iam praterijt tela, canesque timet.
 Respectansque metu, per saxa, per auia currit,
 Ignis atque illi spiritus ore micat.
 Gutturaque ardenti flagrant arenia lingua,
 Quaque sitim releuet, querit anhelus equam.
 Tum fontis medijs venas rimatus arenis,
 Fontano rabidam mergit in amne sitim.
 Et bibit & potis large se proluit undis;
 Haurit & exhausto robur opemque lacu.
 Sic ego tartareis cingor, mea vita, sagittis,
 A Egraque flammata torreo ora siti.
 Hinc puer Idalius, premit hinc ad retia Bacchus,
 Et multa ancipitem trudit vterque cane.
 Sublimes leuis hinc suspendit Gloria casses,
 Hinc tumidus pedicis fallere tentat Honor.
 Inde cohors magnis sociorum hortatibus instat,
 Et docet exemplo crimina quisque suo.
 Hei mihi quot circum venabula stricta minantur!
 Ceu fera, cum cincto clausa tenetur agro.
 Mille vias repetens, infraque supraque pererro,
 Si qua mea pateant hospita lustra fuga.
 Tum mihi per siccas sitis aestuat ignea venas:
 Et sensim vapidus decoquit igne fibras.

Fontis

Fontis inops igitur ad flumina quaque recurro,
 Flamma sed hac nullo flumine victa fugit.
 Sic cadit obscenos miles defessus in haustus,
 Sit licet infami turbida lymphaluro.
 Sperabam effossis aestum compestere rivis,
 Aestus at infusa gurgite crevit aqua.
 Qualis in amne leuem sectatur faucibus undam
 Tantalus, & fallit, quam dedit unda fidem.
 Mobilibusque inhiat, deluso gutture, lymphis,
 Semper aqua locuples, semper egenus aqua.
 Scilicet, haud simili calor hic extinguitur haustu,
 Nec domat hanc coeni turbida lymphasitum.
 Coelestes animus sirit insatiabilis undas,
 Ceruus ut irrigui fontis anhelat aquas.
 Ite igitur nigro torpentia flumina stagno,
 Non bibit è vili gurgite nostra sitis.
 Ite graues Stygijs serpentibus, ite, lacune,
 Noxia Tartareis flumina pasta vudis:
 Ite, sirit superi dias mens fluminis vudas,
 Ceruus ut irrigui fontis anhelat aquas.

Lib. 5. in Ioan. cap. 10.

Salutaris nimirum aqua, quæ noxiam huius mundi sitim & vitiorum ardorem prorsus extinguit, sordes omnes peccatorum eluit, animæ nostræ terram cœlesti imbri irrorat atque fœcundat; & ad solum Deum anhelos spiritu mentem humanam sitientem reddit.

Quando